

Зашто „Досије корупција“?

ДРАГАН ДОБРАШИНОВИЋ

Лепо васпитање и елементарна политичка коректност, као и жеља да се на отворен и продуктиван начин у јавности покрене дебата о корупцији и могућим начинима њеног сузбијања, налажу нам да о овом питању изнесемо низ прецизних показатеља, подржаних статистиком, кредибилним домаћим и међународним изворима, бројкама и графиконима, ефектним реторичким обртима и увек добродошлим фразама.

О корупцији је пожељно говорити као великом друштвеном злу, проблему који троши наше драгоцене ресурсе, хоботници која својим незаустављивим пипцима разара демократски политички систем, повећава трошкове функционисања државе, генерише организовани криминал, угрожава тржишну економију, обесхрабрује потенцијалне инвеститоре и кључно доприноси порасту сиромаштва грађана.

Не би било наодмет ни да, држећи се устаљене поделе улога у којој је посао политичара да ту и тамо буду финансијски неодговорни а наш да као конструктивни грађани понекад нешто о томе проговоримо, закључимо да је неспутана корупција извор неограничене моћи „политичке елите“ суштински ослобођене сваке одговорности и „пословне елите“ нарасле на монополима и привилегијама, да су правосудне институције очигледна подршка а не препрека корупцији, да је уочљив недостатак политичке воље да се мере за сузбијање корупције спроведу, да је опструкција рада државних антикорупцијских институција реална слика односа државе према овом проблему. И тако даље, редом и у недоглед.

Али имамо ли данас – када су потрошене све фразе и паролe, када је лицемерје проглашено за једину и званичну истину, а лаж као прва пратиља безочне пљачке грађана награђена и одликована – право да о корупцији због које се друштво налази у живом блату говоримо потрошеном реториком удаљеном од реалног живота и суштине проблема? Има ли ико озбиљан и одговоран

Фото: Медија центар

право да опљачканој, пониженој и обесхрабреној Србији не каже отворено и поштено све о највећем злу са којим се суочава? Ко има право да заћути или било шта прећути док нам се отимају будућност и нада, а демократски идеали развлаче по прабини која све што је нормално, поштено и вредно у овој земљи претвара у археологију?

Ми, који смо окупљени око овог часописа и пројекта разбијања корупције која је околвала Србију, не пристајемо на ћутање, еуфемизме и разумевање за било кога ко нас убеђује да је уређивање друштва процес за који је потребно време и да коначни обрачун са корупцијом само што није почео. Овде смо због тога што верујемо да у нормалном друштву каквом тежимо истина нема алтернативу, држава нема право на изговоре, а према носиоцима корупције нема толеранције.

Овде смо и да кажемо и покажемо да је „политичка елита“ урадила све да подстакне и подржи корупцију, осим што није почела да носиоцима овог посла даје директне субвенције. Да кажемо и докажемо да на од грађана отетим и крвавим парама нарастају нове империје пљачкашко – медиокритетске „елите“, која је камен око врата српском друштву. Да укажемо да је очување моралне и економске супстанце прворазредни друштвени задатак. Да подсетимо да нико

ко и један динар из државне касе стави на свој рачун нема право да говори у име грађана ове земље и проглашава себе за патриоту и визионара. Да најјасније и најгласније, тако да нико не може да каже да није чуо ни разумео, поручимо: или ће плјачка престати или ће Србија нестати!

И да, наравно, дамо конкретне предлоге који ће Србију, од оазе за криминалце на државној плати и привилегијама, претворити у нормалну и пристојну земљу, која личи на њене најбоље узоре, а не на своју највећу срамоту. И позовемо све који су храбри, одлучни и посвећени добру да не забораве ко су и чему теже, већ да се што пре, са себи сличнима којих није мало, удруже у снажан антикорупцијски блок који ће коначно и неповратно закључати корупцију и њене носиоце. ●